

”Han är också vår lärare”

Påven Benedikt XVI inviger Paulusåret. Predikan i San Paolo fuori le Mura som Benedikt XVI höll på kvällen den 28 juni under vespergudstjänsten för att inviga Paulusåret.

2008-07-10

ROM (ZENIT.org) – Vi publicerar predikan, som Benedikt XVI höll på kvällen den 28 juni under vespergudstjänsten för att inviga Paulusåret.

Påven bekräftade, att den helige Paulus, som fötts för ungefär 2000 år sedan, också är vår lärare. ”Hans tro är upplevelsen av att personligen, helt och fullt vara älskad av Jesus Kristus; han vet, att Kristus inte dött sådär utan vidare, utan att han älskat honom Paulus, och som den uppståndne älskar honom idag; att han offrat sig för honom.

Hans tro är mötet med Jesu Kristi kärlek, som skakar om honom och förvandlar honom ända in i hans innersta. Hans tro är inte en teori, inte en åsikt om Gud och världen. Hans tro är det direkta drabbandet av Guds kärlek rakt in i hans hjärta. Och på så sätt är denna tro i sig kärlek till Jesus Kristus.”

Avslutningsvis riktade sig Benedikt XVI med denna bön till Gud: ”Giv oss också idag dem som kan vittna om uppståndelsen, dem som är träffade

av din kärlek och förmår föra in evangeliets ljus i vår tid.”

Påvens predikan i sin helhet

Vi har samlats vid den helige Paulus grav, aposteln som föddes för 2000 år sedan i Tarsos i Kilikien, i det nuvarande Turkiet. Vem var Paulus? I Jerusalems tempel inför den upprörda folkmassan, som hade velat döda honom, presenterar han sig själv med följande ord: ”Jag är själv jude, född i Tarsos i Kilikien men uppfostrad här i staden (Jerusalem). Hos Gamaliel har jag fått grundlig undervisning i vår fäderneärvda lag. Jag har kämpat för Guds sak lika ivrigt som ni gör idag.” (Apg.22:3) Vid slutet av sitt liv säger han om sig själv: ”Jag har satts att vara förkunnare och apostel – jag talar sanning, jag ljuger inte – en lärare för hedningarna i tro och sanning”. (1 Tim. 2:7; jfr 2 Tim 1:11) ”Lärare för hedningarna” – detta ord

riktar sig in i framtiden på alla folk och generationer. Paulus är för oss inte en gestalt ur det förgångna, som vi tänker på med aktning. Han är också vår lärare, också vår apostel och Jesu Kristi förkunnare.

Vi är alltså församlade, inte för att tänka efter över en förgången historia, som oåterkalleligen är förbi. Paulus vill tala med oss idag. Därför har jag proklamerat detta speciella "Paulusår", så att vi lyssnar på honom och lär oss av honom som vår lärare nu om "tron och sanningen", i vilka grunderna för enheten bland Jesu lärjungar är rotade. Utifrån denna synpunkt har jag med anledning av 2000- årsjubileet av aposteln födelse låtit tända en särskild "Paulus-låga", som under hela året kommer att brinna i ett speciellt fyrfat i basilikans atrium. För att fira denna minnesdag har jag också invigt den så kallade "Paulusdörren", genom vilken jag

trädde in tillsammans med Patriarken av Konstantinopel, Kardinalärkeprästen * och andra kyrkliga auktoriteter. Det är en innerlig glädje för mig, att invigningen av Paulusåret genom närvaron av talrika delegater och företrädare för andra kyrkor och kyrkliga samfund, som jag tar emot med öppna armar, också har en speciell ekumenisk karaktär. I första hand välkomnar jag Hans Helighet, Patriarken Bartholomeus I och medlemmarna i hans medföljande delegation, liksom även den stora gruppen lekmän, som kommit till Rom från olika delar av världen, för att med honom och med oss alla uppleva dessa ögonblick av bön och reflexion. Jag välkomnar de broderliga delegaterna från de kyrkor, som har en särskild förbindelse till aposteln Paulus: Jerusalem, Antiokia, Cypern, Grekland och dem som bildar den geografiska omgivningen till

apostelns liv, innan hans ankomst till Rom. Jag välkomnar även hjärtligt bröderna från olika kyrkor och kyrkliga samfund från öst och väst, tillsammans med er alla, att ni kommit hit för att delta i denna högtidliga invigning av "året", som är ägnat åt hednaaposteln.

Men låt oss inte bara fråga: Vem var Paulus? Låt oss framför allt fråga: Vem är Paulus? Vad säger han mig? I denna stund, i början av Paulusåret, som vi nu inviger, skulle jag vilja plocka ut tre texter från Nya Testamentets rika vittnesbörd, i vilka hans inre fysiologi, hans verkliga väsen visar sig. I brevet till galaterna har han givit oss en mycket personlig trosbekännelse, i vilken han inför läsarna i alla tider öppnar sitt hjärta och säger, vad som är hans livs innersta drivkraft: "Jag lever i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig." (Gal. 2:20) Allt, vad Paulus gör, utgår från detta

centrum. Hans tro är den helt personliga erfarenheten av att vara älskad av Jesus Kristus; han är övertygad om, att Kristus inte dött sådär utan vidare, utan älskat honom, Paulus, och som den uppståndne älskar honom idag; att han offrat sig för honom.

Hans tro är mötet med Jesu Kristi kärlek, som skakar om honom och förvandlar honom in i hans innersta. Hans tro är inte en teori, inte en åsikt om Gud och världen. Hans tro är det direkta drabbandet av Guds kärlek rakt in i hans hjärta. Och så är denna tro i sig kärlek till Jesus Kristus.

Paulus framställs av många framför allt som en stridbar man, som vet att svinga ordets svärd. Faktiskt – meningsskiljaktigheter har inte saknats på hans väg som apostel. Han har inte sökt en ytlig harmoni. I det första av hans brev, som skickades till thessalonikerna, säger

han själv: ”Tidigare hade vi, som ni vet, plågats och förödmjukats i Filippi, men vår Gud gav oss mod att predika hans evangelium för er trots hårt motstånd. Vi har aldrig farit med smicker, det vet ni, eller haft någon baktanke på egen fördel.” (1 Thess. 2:2, 5)

Sanningen var alldeles för stor för honom för att han skulle ha varit beredd att offra den för en yttre framgång. Sanningen, som han upplevt i mötet med den uppståndne, var för honom värd striden, förföljelsen och lidandet. Men det som drev honom innerst var att vara älskad av Jesus Kristus och få ge denna kärlek vidare

Paulus var en älskande, och hela hans gärning och lidande kan bara förklaras utifrån detta centrum. De bärande grundbegreppen i hans förkunnelse kan bara förstås utifrån detta. Låt oss ta fram ett av hans

honnörsord: friheten. Den radikala erfarenheten av att vara älskad av Kristus hade gjort sanningen och den mänskliga existensens väg synlig för honom och allt vad den innehöll.

Paulus var fri som en av Gud älskad och av honom medälskad. Denna kärlek är nu "lagen" i hans liv och likaså hans livs frihet. Han talar och handlar utifrån kärlekens ansvar.

Frihet och ansvar är oskiljaktigt förbundna med varandra. Eftersom han befinner sig i kärlekens ansvar, är han fri; eftersom han är en älskande, lever han helt och hållet i denna kärleks ansvar och tar inte frihet som täckmantel för

godtycklighet och egoism. Utifrån samma anda har den helige

Augustinus formulerat det berömda ordet: Dilige et quod vis fac – älska och gör, vad du vill. Den som älskar Kristus som Paulus, kan faktiskt göra vad han vill, eftersom hans kärlek är förenad med Kristi vilja och så med Guds, eftersom hans vilja är grundad

på sanningen, och eftersom hans vilja inte längre är den blotta egenviljan, det autonoma jagets godtycklighet, utan har införlivats i Guds frihet och utifrån den tagit emot vägen.

I sökandet efter den inre fysionomin hos den helige Paulus skulle jag vilja som andra ställe påminna om ordet, som den uppståndne Kristus riktade till honom på vägen till Damaskus. Herren ropar först till honom: ”Saulus, Saulus, varför förföljer du mig?” På frågan: ”Vem är du, herre?” följer svaret: ”Jag är Jesus, den som du förföljer”. (Apg: 9: 4 ff) I och med att Saulus förföljer Kyrkan, förföljer han Jesus själv. ”Du förföljer mig” Jesus identifierar sig med Kyrkan i ett enda subjekt. I detta rop från den uppståndne, som förvandlade Saulus liv, är i själva verket redan hela Kyrkans lära som Kristi kropp innesluten. Kristus har inte dragit sig tillbaka till himlen och lämnat kvar

en hop anhängare, som ska driva "hans sak" vidare. Kyrkan är inte en förening, som vill föra fram en bestämd sak. För henne handlar det inte om en sak. För henne handlar det om personen Jesus Kristus, som också som uppståndens kropp stannat kvar. Han har "kött och blod" (Luk 24:39), så säger den uppståndne hos Lukas till lärjungarna, som tror att han är en ande. Han har kropp. Han är själv här i sin kyrka., "huvud och kropp" – ett enda subjekt, kommer Augustinus att säga. "Vet ni inte, att era kroppar är Kristi lemmar?" skriver Paulus till korinthiserna (1Kor 6:15) Han tillägger: Det heter ju: De två skall bli ett. Men den som förenar sig med Herren blir till en enda ande med honom, (1Kor 6:15) dvs ett enda subjekt i uppståndelsens nya liv. I allt detta lyser den eukaristiska hemligheten igenom, i det att Kristus oavbrutet ger sin kropp och gör oss till sin kropp: "Brödet som vi bryter, ger det oss inte gemenskap med

Kristi kropp? Eftersom brödet är ett enda, är vi – fast många – en enda kropp, för alla får vi vår del av ett och samma bröd”. (1Kor 10:16 f) Med dessa ord talar inte bara Paulus till oss i denna stund, utan Herren själv: Hur kunde ni slita itu min kropp? Inför Kristi ansikte blir dessa ord samtidigt till en enträgen bön: För oss samman från all separation. Låt det idag bli en ny verklighet: Ett bröd är det. Därför är vi många en kropp. Talet om kyrkan som Kristi kropp är för Paulus inte någon liknelse som vilken som helst. Den går långt utöver en liknelse. ”Varför förföljer du mig?” Oavbrutet drar Kristus oss in i sin kropp, bygger upp sin kropp från eukaristins mitt, som för Paulus är centrum för kristen existens, från vilket alla och varje enskild helt personligen får uppleva: Han har älskat mig och offrat sig för mig.

Slutligen skulle jag vilja visa på ett sent ord av den helige Paulus, ett

tillrop från fängelset till Timotheus inför dödens ansikte ”Lid med mig för evangeliet” säger aposteln till sin lärjunge (2 Tim.1:8) Detta ord, som står som ett testamente vid vägens slut för aposteln, visar tillbaka på början av hans sändning. Medan Saulus, blind efter mötet med den uppståndne, uppehöll sig i sin bostad i Damaskus, fick Ananias uppdraget att gå till den fruktade förföljaren och lägga händerna på honom, så att han åter kunde se. På Ananias invändning, att Saulus skulle vara en farlig förföljare av de kristna, får han svaret: ”Gå, honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull”. (Apg. 9:15 f)

Uppdraget att förkunna och kallelsen att lida för Kristus hör oskiljbart samman. Kallelsen till lärare för hedningarna är samtidigt och i sig självt en kallelse för att lida i

gemenskapen med Kristus, som frälst oss genom sitt lidande.

Sanningen kostar lidande i en värld, i vilken lögnen har makten. Den som vill undvika lidandet, hålla det borta från sig, den värjer sig för livet och dess storhet; han kan inte vara sanningens tjänare och trons. Kärlek finns inte utan lidande, utan lidandet att försaka sig själv, jagets förvandling och rening in i den sanna friheten. Där ingenting är, som vore värt att lida för, förlorar livet självt sitt värde.

Eukaristin, vårt kristna livs medelpunkt, grundar sig på Jesu Kristi hängivenhet för oss, den är född ur kärlekens passion, som fann sin höjdpunkt i korset. Av denna självutgivande kärlek lever vi. Den ger oss modet och kraften att lida med Kristus i denna värld, övertygade om, att endast så blir vårt liv stort och rikt och sant. I alla brev

av den helige Paulus ser vi på hans väg som lärare för alla folk, hur profetian uppfyllts, som i kallelstens stund uppenbarades för Ananias: ”Jag skall visa honom, hur mycket han måste lida för mitt namns skull.” Hans lidande vittnar om honom som sanningens lärare, som inte söker sin vinning, sitt eget beröm, sin egen uppfyllelse, utan är hängiven den, som älskat oss alla och offrat sig för oss.

I denna stund tackar vi Herren för, att han kallade Paulus och gjort honom till ett ljus för alla folk och en lärare för oss alla och ber honom: Giv oss också idag dem som kan vittna om uppståndelsen, dem som är träffade av din kärlek och förmår föra in evangeliets ljus i vår tid.” Helige Paulus, bed för oss.

* Kardinalärkeprästen för basilikan San Paulo fuori le Mura

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
han-ar-ocksa-var-larare/](https://opusdei.org/sv-se/article/han-ar-ocksa-var-larare/) (2026-03-17)